

Sygn. akt I ACa 1121/12

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie - Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wojciech Kościółek

Sędziowie: SA Piotr Rusin

SA Zbigniew Ducki

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2012 r.

na posiedzeniu niejawnym w Krakowie

sprawy ze skargi J. K. o wznowienie postępowania

przeciwko (...) Bank (...) SA w W.

o zapłatę

na skutek skargi powoda o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 marca 2010 r., I ACa 1256/09 z powództwa J. K. przeciwko (...) Bank (...) S.A. w W. o zapłatę

postanawia: odrzucić skargę.

Sygn. akt I ACa 1121/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 września 2009 r. Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie sygn. akt I C (...) odmówił odrzucenia pozwu oraz oddalił powództwo J. K. przeciwko D. Bank (...) w W. o zapłatę.

W dniu 24 marca 2010 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda od powyższego rozstrzygnięcia.

W dniu 26 września 2012 r. powód złożył skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie, podkreślając przy tym, że z treści otrzymanego w dniu 2 lipca 2012 r. pisma Prokuratora Okręgowego w Krakowie wynikało oparcie przez Sądy orzekające w przedmiotowej sprawie rozstrzygnięć na treści przedłożonych przez stronę pozwaną kserokopii, które nie mogły być traktowane jako dokumenty i stanowić podstawy orzekania na jego niekorzyść.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu.

Analiza wniesionego przez skarżącego pisma prowadzi do przekonania oparcia żądanie skargi o podstawę wznowienia postępowania określoną w art. 403 § 2 kpc. Zostało bowiem wywiedzione, że w dniu 20 czerwca 2012 r. przedstawione zostało stanowisko Prokuratora Okręgowego w Krakowie, w którym w szczególności wskazano na nową dla skarżącego okoliczność, dotyczącą ujawnienia przez stronę pozwaną w trakcie postępowań sądowych jedynie kopii spornych dokumentów, nie zaś ich oryginałów.

Podkreślić w tym miejscu wypada, że dla skutecznego powołania się na zawartą w wymienionym przepisie podstawę wznowienia postępowania niezbędne jest jednocześnie spełnienie następujących przesłanek: wykrycia okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy i z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 14 października 2011 r., III CZ 41/11, opubl.: Legalis). Przy czym istotnym jest, że wykrycie okoliczności faktycznych lub dowodów w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. dotyczy faktów i środków dowodowych, które - poza przesłanką ich nieujawnienia w postępowaniu prawomocnie zakończonym - były dla strony skarżącej wówczas "nieujawnialne". Przepis ten obejmuje zatem fakty nieujawnialne albo stronie nieznanie i dla niej niedostępne (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 29 marca 2007 r., II UZ 3/07, orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2008, Nr 11-12, poz. 178, str. 510).

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że podnoszona przez skarżącego okoliczność była mu już znana w toku postępowań przed Sądem I i II instancji. W treści pismo procesowych składanych w sprawie, której skarga o wznowienie dotyczy J. K. sam powoływał się bowiem na fakt, że to on przedłożył Sądowi (do sprawy sygn. akt I C (...)) oryginały objętych sporem dokumentów. Skoro zatem tylko on był w posiadaniu oryginałów przedmiotowych dokumentów, to oczywistym jest wniosek, że jedyne, czym w takiej sytuacji mogła się posługiwać strona pozwana, to ich kserokopie. Na swoją świadomość co do istnienia opisanej okoliczności J. K. pośrednio wskazuje także w treści wniesionej skargi, w której wywodzi, że ustalenia Prokuratora Okręgowego potwierdzają zasadność jego stanowiska. Sformułowanie to przeczy więc tezie o braku świadomości skarżącego co do powoływanej okoliczności. Jeśli miał on wcześniej świadomość pewnych faktów i na podstawie wymienionego pisma Prokuratora Okręgowego uzyskał jedynie ich potwierdzenie, to nie może być mowy o nowości w rozumieniu art. 403 § 2 kpc.

Ubocznie wypada dodać, że istotnie niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Nie wdając się w tym miejscu w szersze rozważania na temat mocy dowodowej kserokopii dokumentu należy zwrócić uwagę, że zgodnie z przyjętym w judykaturze poglądem kserokopia może być w określonych warunkach uznana za dokument stanowiący dowód istnienia oryginału i w związku z tym podlegać ocenie - jako dokument prywatny, mający stanowić źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu oraz jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o faktach (vide: uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 1994-03-29, III CZP 37/94, opubl.: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 1994, Nr 11, poz. 206, wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 14 lutego 2007 r., II CSK 401/06 opubl.: Legalis). W przedmiotowej sprawie jednak o tyle problem z oceną mocy dowodowej kserokopii dokumentu nie mógł zaistnieć, ponieważ powód sam przedłożył do akt sprawy oryginały spornych dokumentów i to one stały się podstawą czynionych przez Sądy ustaleń faktycznych.

W kontekście wspomnianych wywodów przyjąć należy, że skarżący oparł swą skargę na nieistniejącej podstawie. Zgodnie zaś z utrwalonym poglądem judykatury dla uznania, że skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia nie jest wystarczające samo sformułowanie podstawy wznowienia w taki sposób, ażeby odpowiadało ono treści przepisów określających podstawę wznowienia, tj. art. 401-403 k.p.c. Z kolei skarga o wznowienie postępowania, w której wprawdzie wskazano podstawy wznowienia w sposób odpowiadającej ustawie, ale przytoczone w niej twierdzenia, co do faktów mających usprawiedliwić żądanie wznowienia postępowania, nie obejmują okoliczności hipotetycznie określonych w art. 401-403 k.p.c., podlega odrzuceniu jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 marca 2004 r., IV CZ 29/04, niepubl., z 22 lipca 2004 r., IV CO 10/04, niepubl.)

Mając powyższe na uwadze, przy zastosowaniu art. 410 § 1 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.